

Zpět na eseje

Zpověď

Kolem roku 1984 nebylo v kraji zrovna veselo. Dny se podobaly jako vejce vejci, tuba času zvolna vymačkávaly svou hmotu bez chuti a bez zápachu, a systém dával najevo téměř vším, že nemá důvod tady nebýt „na věčné časy“. Novák, já a další kolemjdoucí hospodami se stejnou „krevní skupinou“, jsme se bránili tomuto molochu štíty lahví a meči panáků, abychom se náhodou nezbláznili. Byli jsme docela mladí a mládí mívá sny, i když k tomu chybí sebemenší rozumný důvod. Měli jsme dokonce plány, a co je na tom ještě směšnější, realizovali jsme je. Myslím si, že neexistuje žádný čas, který by byl pro něco dobrého vhodný. V nejlepším případě nevadí a je lhostejný. Ale údobí osmdesátých let bylo modelem toho, že všechno, co za něco stojí, vzniklo navzdory všemu. Měli jsme s Petrem Novákem společnou potřebu zachytit atmosféru naší „nečinnosti a nemyšlení“. Tak asi vznikalo album Zpověď. Pokud si pamatuji, šlo nám to dost rychle, až se chvílemi zdálo, že to musí být náhoda, když jsme tu desítku písniček vydýchali bez jakékoliv křeče. Porod byl sice bezbolestný, ale realizace ne. Že bychom byli oblíbeni establishmentem, o tom nemohlo být ani řeči, když jsme dostali ještě k tomu „kolosálně blbý“ nápad, že napíšu na desku prolog – mini eseje, kterou přednese herec Rudolf Hrušínský senior, naděje na vydání se zmenšila na minimum. Nakonec po mnohých dohadách album vyšlo, ale zcela bez reklamy a v nákladu „modrého Mauritia“, čili minimálním. V rozhlase desku nikdo „nepustil ani na zem“, natož do vysílání. České barokní normalizační lokajství slavilo opět triumf. Přesto byl náklad v cukru letu rozebrán a nahrávky se šířily systémem „bytových koncertů“. V takových podmínkách může mít masový dosah anekdota, ale nikdy ne gramofonová deska nebo kniha. Zpověď šla bez vlastní viny do ztracena. Proto jsem byl šťastný, když jsem se dozvěděl, že Sony music se rozhodl udělat po osmnácti letech reedici na kompaktu.

Držel jsem v ruce původní „bílé“ album a zdálo se mi, že i jeho obal zrůžověl radostí. Písničky jsem si samozřejmě pro osvěžení poslechl znovu a potěšilo mne, že stále na nich „něco“ je. (Když nás nikdo nepochválí, musíme tak učinit sami.) Ukazuje se, že je-li něco napsáno bez kalkulace a autoři se „neubrání talentu“, artefakt lze zasadit kamkoliv v čase, protože lidi a natož jejich filozofie se zas tolik nemění. Jsem jediný z protagonistů (pomínu-li výborně hrající kapelu G & B) Zpovědi, který zatím ještě neodešel do „uměleckého azylového domu“.

Petr Novák a Rudolf Hrušínský tam už jsou, a snad cítí i tam jakýsi pocit zadostiučinění. Poslechněte si pozorně Prolog a až zazní: „*Tak tedy zpověď*...“, poddejte se muzice a slovům a promítněte se do nich. Věřím, že neodejdete lhostejní...

Pavel Vrba: Napsáno na obal CD Zpověď (Hudba Petr Novák / Texty Pavel Vrba) vydaného v reedici v roce 2003 ve vydavatelství Sony Music / Bonton (první vydání Panton, 1985).

[Zpět na začátek eseje](#)